

Sabadell i la poesia (II) / No a la Vall d'Auden

VÍCTOR MAÑOSA

En un dels seus poemes curts, W.H. Auden afirma que l'esperança d'un poeta és “ser com el formatge d'una vall, local, però estimat en altres llocs”. En contra, però, del fat implícit en la metàfora d'Auden, a Sabadell els poetes gaudeixen de l'estimació d'un públic que acudeix a les seves lectures gairebé tantes vegades com és convocat. És un tòpic, i deu ser cert, que de poesia se'n llegeix molt poca, però arreu del món la poesia ha sabut retrobar-se amb una nova forma de lectors —l'audiència— a través d'aquest temps compartit que s'estableix en les lectures. En aquest sentit, la nostra ciutat no és diferent de cap altra, i són precisament aquestes lectures les que ens han permès conèixer amb quina veu afronta el món cadascun dels nostres poetes. Pensar que el nostre públic no sap valorar correctament les diferents afinacions dels seus poetes seria un prejudici incoherent amb el suport que li demanem amb la seva presència.

Cal remarcar uns elements clau en la formació d'aquesta audiència fidel: l'existència de tres espais com són l'Aliança Francesa, Cal Ventura o l'Espai Àgora (antigament també el Teatre del Sol) que, amb orientacions ben diferents, tenen molt en compte la poesia en la seva programació; les iniciatives personals dels mateixos poetes; i el treball de diverses entitats i col·lectius com ara la mateixa Aliança, el Café Central o Papers de Versàlia, entre d'altres, per portar a la ciutat poetes i traductors de gran qualitat. Ara bé, com que tot avenç és sempre fràgil, convé tenir present que conservarem aquest públic en la mesura que hi hagi una presència regular de poesia, diversa i amb qualitat, en la programació cultural.

És una obvietat que escriure és una tasca solitària i que tota obra és fruit de la singularitat de cada autor. No és tan obvi, però em sembla que és igualment cert, que és en el context d'una comunitat que el treball artístic es pot desplegar d'una forma més completa. Els poetes de la ciutat ho saben i no treballen de forma aïllada, formen xarxes seguint afinitats naturals —xarxes que no tenen un abast estrictament local—, i alhora saben, o crec que saben, que ser poeta a Sabadell és també formar part d'una comunitat, perquè, a Sabadell, la relació entre poetes està molt sovint tenyida per gestos d'afecte i de generositat.

L'“estimats en altres llocs” també, perquè és cert que cap dels nostres poetes té aquesta vall com a últim horitzó, i que alguns gaudeixen d'un reconeixement merescut més enllà dels seus confins. És un privilegi tenir-los tan a prop: també d'ells hem après que no vivim a la Vall d'Auden.

Víctor Mañosa (Sabadell, 1970) Després de col·laborar amb el grup Papers de Versàlia en diverses *plaquettes*, el 2007 li publicaven a la col·lecció Zona Blanca el poemari *L'home que mira perplex*. Té altres obres autoeditades, entre les quals *Stramonium* (2012). Té un blog sobre poesia, *Catàleg de desfici*s (victormanosa.blogspot.com).